

os til, konkrete afgørelser, som kan belyse, hvorvidt det har det omfang, som det tilsyneladende har ifølge medierne og ifølge bl.a. SF.

Så jeg synes, at det er rimeligt, at vi afventer nogle konkrete afgørelser, inden man sådan kaster sig ud i at ændre en lovgivning, som der var en meget bred opbakning omkring.

Det kommunale selvstyre. Til det vil jeg sige, at i Det Radikale Venstre går vi meget ind for rammestyring og derudfra for kommunalt selvstyre. Altså: Vi sætter nogle rammer fra Folketingets side. Det har vi gjort i den lovgivning, som vi har i dag. Der fastslås i loven, at man skal tilkendes hjælp, hvis man fysisk, psykisk eller af andre specielle årsager eller af sociale årsager i øvrigt har behov for hjælp. Det er rammerne, og jeg synes, at inden for de rammer skal der være mulighed for, at man vælger at gøre det på forskellige måder fra kommune til kommune. Og derfor er det, at vi lægger så stor vægt på det kommunale selvstyre og ikke ønsker en fuldstændig centralisering af området.

Jeg kan heller ikke forestille mig, at man i de øvrige partier i Folketinget har den indstilling, at vi skal lægge det hele ind på centralt hold. Hvilken grad af sikkerhed skulle det give for, at man fik den rette hjælp?

Jette Gottlieb (EL):

Enhedslisten vil godt tilslutte sig intentionerne både i SF's lovpræcisering og også i CD's beslutningsforslag om at indføre retskrav om hjemmehjælp.

Det groteske i situationen er jo, at det her retskrav allerede burde fremgå af loven. De fleste tror også, det fremgår. Men vi må konstatere, at kommunerne i deres opfindsomme spareiver har valgt at se stort på lovens ånd. Og ikke bare det. Visse kommuner har taget risikoen og vovet at bryde loven og deres sociale ansvar over for de svageste. Det er intet mindre end uanstændigt.

I Hjørring og i Ringsted, i Holstebro og på Østerbro, for at nævne nogle steder, har man med et snuptag frataget flere hundrede ældre deres hidtidige hjemmehjælp. Man har sagt, at hvis de var i stand til at løfte telefonrøret selv, så kunne de også bestille hjemmeservice, som de så vel at mærke selv skulle betale, eller de kunne få børn eller naboer til at hjælpe sig.

Man har sorteret alle dem fra, som er i stand til at klare personlig hygiejne og nægtet dem rengøringshjælp.

I Enhedslisten mener vi ikke, det er ekstravagance og luksus at give hjemmehjælp til indkøb til en 93-årig dårligt gående dame. Det, det handler om, er jo dybest set den ældres værdighed og viden om, at man får hjælp uden diskussion og uden bureaukratiske grænsedragninger, når man ikke mere selv kan.

Der skal ikke sjakres med de ældres behov for pleje og omsorg. Derfor er det vigtigt, at der er fastsat regler i loven, der klart præciserer, hvilken type hjemmehjælp man har ret til.

CD's forslag om, at behovet fastsættes af kommunen, den enkelte person og dennes egen læge og specielt, at man genvurderer behovet en gang årligt, kan vi godt tilslutte os.

SF's og CD's forslag er udtryk for, at tingene i praksis ikke fungerer ordentligt i visse kommuner i hvert fald. Og vi kan som sagt tilslutte os intentionerne i begge forslag.

Vi har grund til at være utålmodige, og det er derfor, vi tilslutter os. I denne her situation er der god grund til at være utålmodig. At sætte liden til ankesystemet er en sej proces. Og når ministeren henholder sig til det, ja, så dømmer hun samtidig den ældre til at føre en trættende klagesag i måske halvdelen af resten af sit liv. Det kan vi ikke være bekendt. Utålmodighed er på sin plads i denne her situation, og derfor kan vi som sagt tilslutte os, at der bliver stillet forslag nu, også for at lægge et pres på regeringen, så der rent faktisk sker noget.

Til gengæld vil vi klart og entydigt advare mod de tanker, som bl.a. er rejst af socialministeren og også af SF, tanker om, at de såkaldt velstillede pensionister selv skal betale for hjælpen. Det lyder jo enkelt og besnærende. Hvorfor skal den rige frue i Rungsted med villa i flere etager osv. have hjemmehjælp betalt af skatteborgerne? I virkelighedens verden er det et marginalt problem, der tales om her. Det drejer sig om promiller. Langt den overvejende del af de mennesker, som får tildelt hjemmehjælp, er handicappede eller pensionister med små midler og begrænsede bevægelsesmuligheder.

Erfaringerne viser, at administrationen af, hvem der tjener for meget og for lidt, æder indtægterne ved at lave brugerbetaling, og desværre er det sådan med indtægtsgrænser, at de har det med at flytte sig, så brugerbetalingen langsomt og sikkert bevæger sig ned mod det, som drejer sig om de almindelige indtægter. Og så får vi et samfund, hvor folk skal bede om hjælp med hatten i hånden og må acceptere